

slag. Min Stilling er simpelthen den, at jeg ikke kan være med hverken til dette eller til noget andet Forslag, der sigter til Forringelse af Hærens Modstandskraft. Det ærede Medlem bemærkede som sin Anskuelse, at Kjøbenhavns Væbning ingen Nytte var til. I den Anledning skal jeg særlig dvæle ved dette Punkt. Det vilde efter min Mening kun være forsvarligt at gaa til Ophævelsen af Kjøbenhavns Væbning, hvis man virkelig nærrede den Anskuelse, som det ærede Medlem fremsatte; men denne Anskuelse vil ingen militær dele. For lidt nærmere at vise Nyttens af Kjøbenhavns Væbning skal jeg tillade mig at fremhæve de forskellige Hovedformer, under hvilke et Angreb kan tænkes ført mod os. Ja, der kan naturligvis kun være Tale om at betragte enkelte Hovedformer; thi selvfølgelig kan der finde en Uendelighed af Tilfælde Sted, som jeg slet ikke kan komme ind paa; men naar jeg berører Yderlighederne og viser, at der er Kjøbenhavns Væbning til megen Nytte, vil det ogsaa være givet, at den er til Nytte i de mellemliggende Tilfælde, som altsaa ikke skulle omtales nærmere. Tænker man sig et pludseligt Angreb paa Hovedstaden, er det klart, at Hovedspørgsmaalet i saa Tilfælde er, hvilke organiserede Afdelinger der haves til dens Forsvar, Afdelinger, der hurtig kunne komme paa Benene og hurtig kunne sendes ud. Men dertil hører unægtelig Kjøbenhavns Væbning. Det er Afdelinger, som hurtig kunne komme paa Benene, fordi Mandskabet findes her i Kjøbenhavn, og de ville altsaa hurtig kunne sendes derhen, hvor Faren truer: Fodfolket til at besætte Fæstningsværkerne og Artilleriet paa de Steder, hvor der trænges til det. Allerede denne Betragtning er for mig afgørende nok til, at jeg maa være en bestemt Modstander af Lovforslaget om Ophævelse af Kjøbenhavns Væbning. Man kunde ogsaa tænke sig Angrebet ført paa andre Maader, saaledes at det begyndte normalt med, at Fjenden gjorde Landgang paa Sjælland og rykkede frem mod Kjøbenhavn. Der kan da tænkes to Tilfælde som Yderligheder. Det ene Tilfælde er det, at Forbindelsen mellem Landsdelene fra første Færd er afbrudt af Fjenden, saaledes at vi altsaa ere indskrænkede til at føre Forsvaret af Sjælland, af Kjøbenhavn, med den Styrke, der findes her paa Øen. Det er da klart, at organiserede Afdelinger som Kjøbenhavns Væbning ville have stor Betydning i dette Tilfælde, fordi de ville danne et ret kraftigt Plus til den ringe Styrke, der i Forvejen findes paa Sjæl-

land. Det andet Tilfælde vilde være, at Fjenden vilde forsøge at gøre Landgang paa Sjælland, men at Forbindelsen med de andre Landsdele ikke var bleven afbrudt, førend vi i rette Tid havde faaet overført hele Hæren eller dens Hovedmasse til Sjælland. I saa Tilfælde vilde Hærens Opgave jo være den at gaa ud til Kysten og modsætte sig Landgangen. Men Betingelsen herfor er, at man har en Sikkerhedsbesætning i Kjøbenhavn. Denne Sikkerhedsbesætning har man da tænkt skulde bestaa af Forstærkningsafdelinger og Kjøbenhavns Væbning — jo hurtigere disse Afdelinger kunne komme paa Benene, jo fyldigere de kunne løse deres Opgave — at modsætte sig fjendtlige Demonstrationer — desto større Operationsfrihed har ogsaa Hæren. Jeg vil her indskyde, at man foruden Forstærkningsafdelinger og Kjøbenhavns Væbning maa paaregne Fæstningsartilleriet og Ingeniørerne. Kunne de nævnte Afdelinger ikke løse deres Opgave, fordi de ere for svage dertil, maa man efterlade andre Afdelinger af Hæren i Kjøbenhavn, hvilket vil svække den aktive Hær. Det er jo ogsaa med dette for Øje, at Krigsbestyrelsen langt fra at tænke paa noget saadant som at ophæve Kjøbenhavns Væbning tværtimod omvendt i en Række af Aar har kæmpet for at udvide Væbningen, saaledes at den i Stedet for som nu at bestaa af 2 Batailloner Fodfolk og to Kompagnier Artilleri kom til at bestaa af det dobbelte, nemlig 4 Batailloner Fodfolk og 1 Bataillon Fæstningsartilleri. Det viser i alt Fald, at man i militære Kredse ikke har den Anskuelse, at Kjøbenhavns Væbning ingen Nytte er til. Tværtimod, man siger, at den er til overordentlig stor Nytte, og man vil hellere have den større, end man vil have den mindre. Som Følge af disse forskellige Grunde, og da det ærede Medlem i Hovedsagen holdt sig til dette Punkt, ser jeg ingen Anledning til nærmere at komme ind paa Sagen. Jeg beklager, som sagt, at jeg ikke kan gaa med til Forslaget. Jeg har tidligere lejlighedsvis her i Salen talt om Ønskeligheden af at faa den Styrke, der er paa Sjælland, forøget med nogle Afdelinger. Det ærede Medlem vil derfor forstaa, at jeg meget vanskelig kan gaa hen og sige: Nu maa De gerne tage nogle af dem, der er!

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Olsen): Jeg beklager i høj Grad, at den højtærede Krigsminister ikke kan forsones sig med Forslaget og ikke kan gaa